

Forhandling

Justitsministeren (Lene Espersen):

For knap 3 uger siden drøftede vi ganske grundigt EF-Domstolens såkaldte miljøstraffedom i forbindelse med Folketingets behandling af forespørgsel nr. F 30, hvori regeringen bl.a. blev bedt om at redegøre for rækkevidden af dommen og regeringens holdning hertil.

Det var som bekendt ikke første gang, jeg fik lejlighed til at redegøre for denne dom, idet jeg på Europaudvalgets samråd den 14. oktober sidste år nøje gennemgik dommen og dens betydning for spørgsmålet om harmonisering på det strafferetlige område. Med beslutningsforslaget fra Dansk Folkeparti, som vi skal behandle her i dag, er det derfor tredje gang, at vi i Folketinget skal drøfte miljøstraffedommen.

Efter beslutningsforslaget pålægges regeringen at meddele, at Danmark afviser den retspraksis, der er skabt af EF-Domstolen med miljøstraffedommen. Det fremgår af bemærkningerne til forslaget, at forslagsstillerne finder, at det er skræmmende, at EF-Domstolen træffer beslutning om ophævelse af skellet mellem søjlerne, og at det er juridisk uhæderligt, fordi der hverken er hjemmel i EF- og EU-traktaterne eller i tiltrædelsesloven.

Da beslutningsforslaget bl.a. bygger på EU-retlige og forfatningsretlige synspunkter, som efter regeringens opfattelse er urigtige, vil jeg benytte lejligheden til at gentage noget af det, som jeg tidligere har udtalt om rækkevidden af dommen. Derudover kan jeg henvise til Justitsministeriets notat om dommen, som blev sendt til Europaudvalget i oktober sidste år.

Det er vigtigt at holde sig for øje, at det udtrykkeligt anføres i dommen, at det principielle udgangspunkt er, at straffelovgivningen og reglerne om behandling af straffesager ikke hører under EF-traktaten. Helt præcis fremgår det af dommens præmis 47, at straffelovgivningen og reglerne om behandlingen af retssager principielt ikke henhører under Fællesskabets kompetence.

Som en undtagelse til dette principielle udgangspunkt fastslås det samtidig i dommen, at fællesskabslovgiveren under visse betingelser kan træffe foranstaltninger, der relaterer sig til medlemsstaternes strafferet. Og det er, så vidt jeg kan se, denne undtagelse, som Dansk Folkepartis beslutningsforslag sigter mod at afvise.

Jeg vil godt understrege, at dommen ikke medfører nogen ændringer i forhold til det, der

er kernen i det strafferetlige samarbejde i EU, f.eks. samarbejdet om bekæmpelse af terrorisme, menneskehandel, organiseret kriminalitet, narkotikahandel, børnepornografi og korruption. Dette samarbejde foregår i dag inden for rammerne af det mellemstatslige samarbejde efter EU-traktaten, det såkaldte søjle III-samarbejde, og det vil det også gøre fremover.

Det, der er nyt efter dommen, er alene, at der inden for rammerne af det overstatslige samarbejde efter EF-traktaten, det såkaldte søjle I-samarbejde, er hjemmel til at fastsætte bestemmelser, der relaterer sig til medlemsstaternes strafferet på områder, som i øvrigt kan reguleres inden for rammerne af søjle I, som f.eks. miljøområdet.

Det er trods alt en meget begrænset kompetence på det strafferetlige område, der efter dommen er omfattet af søjle I. Miljøstraffedommen indebærer altså ikke, at samarbejdet, der hidtil har hørt under det mellemstatslige søjle III-samarbejde, nu er blevet overflyttet til det overstatslige søjle I-samarbejde.

Det er derfor ikke korrekt, når det anføres i beslutningsforslaget fra Dansk Folkeparti, at EF-Domstolen med dommen har truffet beslutning om at ophæve skellet imellem søjle I og søjle III. Dommen indebærer ikke en ophævelse af søjle I og søjle III, og søjlestrukturen er derfor heller ikke nedbrudt. Det, der er tale om, er, at Domstolen har afgjort et hidtil uafklaret fortolknings-spørgsmål om den nærmere grænseflade mellem søjle I og søjle III.

Jeg vil også gerne understrege, at det heller ikke er korrekt, når det anføres i bemærkningerne til beslutningsforslaget, at Danmark hverken efter grundloven eller tiltrædelsesloven kan være retsligt forpligtet til at følge miljøstraffedommen, idet der er tale om en politisk dom, der udbygger eller ændrer EF- og EU-traktaternes magtfordeling. Det er det, der står i bemærkningerne.

Som jeg bl.a. redegjorde for under samrådet i Europaudvalget sidste år, foreligger der efter regeringens opfattelse hverken efter grundloven eller tiltrædelsesloven noget juridisk grundlag for at hævde, at Danmark ikke skulle være forpligtet til at følge dommen.

Herefter vil jeg gå over til regeringens politiske holdning til beslutningsforslaget, der ikke overraskende er, at regeringen ikke kan støtte det.

Ved Folketingets behandling af Enhedslistens forespørgsel om miljøstraffedommen i sidste måned, tog et bredt flertal bestående af rege-